

Arrest

nr. 109 595 van 11 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde minderjarig te zijn, op 30 maart 1995 te Freetown geboren te zijn en de Sierraleonese nationaliteit te bezitten. U bent moslim en uw etnie is Fula.

Omdat uw moeder bij uw geboorte overleed en uw vader niet veel later overleed tijdens de burgeroorlog, groeide u op bij uw oom (A.J.). Uw oom is imam en leider van de moslimorganisatie Hisbollah. Uw oom vertelde u dat u ook lid was van Hisbollah en hij gaf u vaak de opdracht om te kuisen, brieven uit te delen, etc. Hij sloeg u als de opdrachten niet goed uitgevoerd werden. Op 27 juli 2012 zond uw oom (A.J.) u naar leden van Hisbollah om enkele brieven af te geven. Omdat u diezelfde dag examen wiskunde had, deelde u de brieven niet uit. Toen u die avond thuis kwam, vroeg uw oom of u de brieven afgegeven had. Hij was boos toen hij hoorde dat u het niet gedaan had en hij zette u uit zijn huis. Hierop ging u naar uw vriend (S.B.). Zijn vader (J.B.) is pastoor en deze

vroeg u de ochtend nadien om hem alles uit te leggen. Hij zei dat hij u zou helpen als u christen werd, wat u aanvaardde. Op 29 juli 2012 gingen u en pastoor (J.B.) naar de kerk. Hij stelde u er voor aan de mensen als nieuwe christen waarop de mensen verbaasd reageerden, omdat u moslim en lid van Hisbollah was. Op 1 augustus 2012 gaf (J.B.) u een kruis en hij zei dat hij u nog moest dopen. Plots vielen tweehonderd tot driehonderd mensen van Hisbollah het huis van (J.B.) aan, omdat ze te weten kwamen dat u zich bekeerde tot het christendom. Ze hadden messen en stokken en ze riepen dat u een verrader bent. U en pastoor (J.B.) vluchtten door de achterdeur en gingen naar de politie om het aan te geven. De politie zei dat ze niets konden doen tegen 'religieus hooliganisme' en ze gaven aan dat u best het land verliet. U verborg zich in een kerk en (J.B.) belde Mr. (Ca.), een kennis van hem, om u te helpen Sierra Leone te verlaten. Op 27 augustus 2012 reisde u – samen met Mr. (Ca.) – per vliegtuig naar België. Op 29 augustus 2012 diende u te België een asielaanvraag in. Vanuit België had u nog contact met uw vriend (A.H.B.). U vroeg hem om uw geboorteakte aan te vragen bij de dienst 'geboorte en dood', wat hij deed. Verder zei hij dat uw oom en Hisbollah u nog zochten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat uw oom en de leden van Hisbollah u (opnieuw) zou trachten aan te vallen, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de betrokkenheid van uw oom (A.J.) bij Hisbollah – en betreffende Hisbollah in het algemeen – erg vaag en beperkt zijn.

U verklaarde dat u – na de dood van uw ouders – opgroeide bij uw oom (A.J.) (gehoor CGVS, p.3-4). U gaf aan dat uw oom (A.J.) – naast imam – ook leider is van de groep Hisbollah te Sierra Leone (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd sinds wanneer uw oom (A.J.) lid was van Hisbollah, gaf u aan er geen idee van te hebben. U had er ook geen idee van hoe uw oom (A.J.) in contact kwam met Hisbollah (gehoor CGVS, p.10). U gaf aan dat uw oom – als leider van Hisbollah – sprak met de mensen, maar toen u gevraagd werd of uw oom ook andere activiteiten deed voor Hisbollah, gaf u aan het niet te weten. Toen u gevraagd werd wie de baas van uw oom (A.J.) was binnen Hisbollah, gaf u aan dat u zijn baas nooit zag en u er ook niet van hoorde. Toen u daarop gevraagd werd de structuur van Hisbollah te tekenen; de mensen die boven en onder uw oom stonden, gaf u vaag aan dat uw oom de leider in de gemeenschap is en dat het dat is. Toen u daarop gevraagd werd wie onder uw oom stond binnen Hisbollah, gaf u aan dat (M.B.), de vader van een vriend van u, de enige persoon is die u kent in uw gemeenschap (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd of er nog mensen lid waren van Hisbollah, gaf u aan dat er – in uw gemeenschap – 200 tot 300 mensen lid zijn, maar u ze niet allemaal kan benoemen. Toen u daarop gevraagd werd namen te geven van de 200 tot 300 mensen die lid van Hisbollah zijn in uw gemeenschap, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat u ze niet allemaal kan benoemen (gehoor CGVS, p.12).

Toen u gevraagd werd wat 'Hisbollah' wil zeggen, gaf u aan er geen idee van te hebben (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd sinds wanneer Hisbollah bestaat, gaf u aan er geen idee van te hebben en evenmin wist u wie Hisbollah oprichtte, noch waarom het werd opgericht (gehoor CGVS, p.11). Toen u verder gevraagd werd namen van belangrijke leden van Hisbollah te geven, gaf u aan er geen te kennen (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd wat het doel is van Hisbollah, ontweek u de vraag door te stellen dat er nog organisaties zijn en u op vrijdag examen aflegde. Toen daarop de vraag herhaald werd, gaf u vaag aan dat u enkel weet dat ze willen dat alle mensen van Sierra Leone moslim worden. Gevraagd naar de activiteiten van Hisbollah, repliceerde u dat ze preken op straat en soms brieven uitdelen waarin ze vragen om geld te doneren. U gaf verder aan dat ze twee tot driemaal per maand een meeting houden in de moskee waar uw oom (A.J.) imam is en dat uw oom meetings organiseerde (gehoor CGVS, p.10-11). U mocht echter nooit naar deze meeting gaan – u had er geen idee van waarom dit niet mocht – en u had er ook geen idee van waarover deze meetings gingen (gehoor CGVS, p.11).

U gaf verder aan dat u – ongewild – lid bent van Hisbollah. Toen u gevraagd werd sinds wanneer u lid bent van Hisbollah, gaf u ontwijkend aan dat – toen u opgroeide – u zag dat uw oom (A.J.) lid was van de organisatie. Toen de vraag daarop herhaald werd, gaf u aan het niet meer te weten en u vulde aan dat u lid was sinds uw oom zei dat u lid was. U weet echter niet meer wanneer hij dat zei (gehoor CGVS, p.12-13). Verder gaf u aan dat u – in opdracht van uw oom – activiteiten deed voor Hisbollah, namelijk kuisen, brieven verdelen en bidden. U hebt er echter geen idee van wanneer u met deze

activiteiten begon (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd meer uitleg te geven over de activiteit van het verdelen van brieven, gaf u vaag aan dat u naar huizen ging en brieven gaf. U had er geen idee van wat in de brieven stond, omdat ze gesloten waren (gehoor CGVS, p.13).

Gelet op bovenstaande onwetendheden betreffende de organisatie Hisbollah, de betrokkenheid van uw oom (A.J.) bij Hisbollah en uw betrokkenheid bij Hisbollah, maakte u niet aannemelijk dat uw oom (A.J.) daadwerkelijk betrokken is bij Hisbollah, laat staan dat hij u lid maakte en opdrachten gaf voor de organisatie Hisbollah. Bijgevolg is de vervolging door leden van Hisbollah – die ontstond nadat u een activiteit voor Hisbollah niet uitvoerde – eveneens ongeloofwaardig

Er kan nog worden opgemerkt dat de vrijheid van religie (waaronder ook de vrijheid om van religie te veranderen), zonder inmenging van de regering of van andere religieuze groeperingen, in de grondwet van Sierra Leone wordt gegarandeerd en dat deze vrijheid in de praktijk ook wordt gerespecteerd door de Sierraleoonse overheid.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn. U verklaart geboren te zijn op 30 maart 1995. De dienst Voogdij bepaalde bij beslissing op 14 september 2012 dat op basis van het medische onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 3 september 2012 een leeftijd hebt van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. U ging in beroep tegen deze beslissing en legde een geboortecertificaat (dd.6/9/2012) neer bij de dienst Voogdij. Bij beslissing van 4 oktober 2012 werd door de dienst Voogdij gesteld dat dit document niet van aard is om het medische onderzoek tegen te spreken. Aldus wordt de leeftijdsbepaling van 14 september 2012 behouden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U legde een medisch attest (dd. 13/11/2012) van dokter (G.C.) neer, waaruit blijkt dat u een aantal littekens hebt. Het is echter onmogelijk hieruit een oorzaak van de littekens op te maken. Bijgevolg wijzigt het document bovenstaande vaststellingen niet. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, artikel 3 EVRM, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 17 van het PR CGVS en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Hij stipt tevens aan dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratie zorgvuldig en redelijk tewerk moet gaan.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op onwetendheden en onduidelijkheden doch dat hij hiermee nooit werd geconfronteerd. Hij kan zich niet verweren indien hij niet de kans krijgt om het uit te leggen. Hij werd slechts één maal gehoord en van verweerder kon worden verwacht dat hij de kans zou krijgen om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid te verklaren tijdens het gehoor.

Verzoeker stelt dat hij door zijn oom buiten de familie werd gehouden, dat hij opstandig was en dat hij geen belangstelling had voor politiek of religie. Tijdens het gehoor werden geen vragen gesteld over zijn leven bij of verhouding met zijn oom. Verzoeker betoogt dat zijn oom zolang hij zich kan herinneren religieus was en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) geen rekening houdt met zijn leeftijd, ingevolge dewelke het geloofwaardig is dat hij geen belangstelling had voor de activiteiten van zijn oom. Voorts verklaart hij dat het niet de gewoonte was dat jongeren vragen stellen aan ouderen, hetgeen werd versterkt doordat hij niet de zoon van zijn oom was. Verzoeker diende nooit enige initiatie te volgen die leidde tot het lidmaatschap van Hezbollah, woonde nooit vergaderingen bij en zijn oom zonderde zich eerder af. Bijgevolg weet hij niet wie binnen de organisatie boven of onder zijn oom stond. Verzoeker had geen belangstelling voor de organisatie, probeerde aan de invloed van de religie te ontsnappen en had steeds de indruk dat zijn oom hem niet vertrouwde. Hij

voerde enkel de opdrachten uit die hij niet kon weigeren, opende nooit de omslagen die hij diende rond te brengen en stelde nooit vragen aan zijn oom.

Verzoeker ontkent niet dat de religieuze vrijheid door de grondwet wordt gegarandeerd doch verwijt het CGVS dat niet werd onderzocht of een bekering naar het christendom wordt aanvaard door de moslimgemeenschap en door een gezin dat praktiseert en Hezbollah aanhangt. Hij stelt dat de overheid hem niet zou kunnen beschermen tegen zijn oom, de moslimgemeenschap en Hezbollah. Zijn bekering of poging tot bekering worden door het CGVS nochtans niet betwist. Volgens verzoeker beschikt de Raad dan ook niet over alle nuttige informatie om een beslissing te treffen.

Inzake de subsidiaire bescherming behandelt het CGVS volgens verzoeker enkel artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet doch motiveert het niet waarom hij, gelet op zijn profiel, niet voldoet aan artikel 48/4, § 2, b).

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Verzoeker verwijst naar artikel 17, § 2 van het PR CGVS, voert aan dat hij niet werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en stelt dat hij zich bijgevolg niet kon verweren en verdedigen.

Artikel 17, § 2 van het PR CGVS legt aan het CGVS de verplichting op om de asielzoeker te confronteren met diens tegenstrijdige verklaringen indien deze tegenstrijdige verklaringen tijdens het gehoor worden opgemerkt. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat deze niet is gebaseerd op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen doch wel op het gegeven dat zijn verklaringen vaag en beperkt waren en getuigden van onwetendheid omtrent Hezbollah en omtrent zowel de betrokkenheid van zijn oom als zijn eigen betrokkenheid bij deze organisatie. Dit blijkt overigens tevens uit het verzoekschrift, daar verzoeker aangeeft: *“De bestreden beslissing is eigenlijk enkel gebaseerd op onwetendheden en onduidelijkheden”* (p.7). Gezien in de bestreden beslissing geen

tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen worden aangehaald of vastgesteld, kan niet worden ingezien hoe verzoekers verwijzing naar artikel 17, § 2 van het PR CGVS *in casu* dienstig zou kunnen zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Verder bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoeker op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Bovendien heeft verzoeker de mogelijkheid om zich tegen deze vaststellingen te verweren middels de indiening van een beroep en heeft hij hiervan gebruik gemaakt middels de indiening van onderhavig verzoekschrift.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.7. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd en heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden door ten onrechte te verklaren minderjarig te zijn. Dat verzoeker trachtte zich jonger voor te doen dan hij daadwerkelijk is, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bovendien brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België en kon hij niet aangeven van welk land het visum was waarmee hij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.35), hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Daarenboven blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd omtrent de oom door wie hij werd opgevoed, bij wie hij inwoonde en die de sleutelfiguur zou zijn in zijn asielrelaas. Aanvankelijk stelde hij omtrent zijn oom immers herhaaldelijk dat deze de broer van zijn moeder was (administratief dossier, stuk 15, fiche niet-begeleide minderjarige, p.2), terwijl hij bij het CGVS, gevraagd of deze oom een broer was van zijn vader of van zijn moeder, antwoordde: "Oudere broer van vader" (administratief dossier, stuk 4, p.3).

Bovendien legde hij, ondanks dat hij zijn hele leven bij zijn oom zou hebben gewoond, tegenstrijdige verklaringen af over diens adres. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij aan dat "353 Baiburen Road, Freetown, Sierra Leone" het adres van zijn oom was en dat hij hier zijn hele leven woonde

(administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.11, 14), terwijl hij bij het CGVS beweerde dat zijn oom woonde in "Jamboya Street" in de wijk Kalbata(n) in Freetown (administratief dossier, stuk 4, p.3-5). Verder bleek verzoeker niet te weten welke de leeftijd van zijn oom was en waar deze is geboren en kon hij evenmin aangeven hoeveel broers en/of zussen zijn oom had (*ibid.*, p.4). Indien hij daadwerkelijk zijn hele leven bij deze oom woonde en door hem werd opgevoed, kon van verzoeker, zelfs indien hij met zijn oom geen goede verstandhouding had, ter zake een meer gedegen kennis worden verwacht.

Verzoeker baseert zijn asielaanvraag voorts op de functie van zijn oom bij Hezbollah doch kon inzake diens betrokkenheid bij en activiteiten voor deze organisatie niet de minste toelichting geven. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt in dit kader dat hij niet kon aangeven sinds wanneer zijn oom lid was van Hezbollah, hoe deze in contact kwam met deze organisatie, of zijn oom nog andere activiteiten had dan spreken met de mensen, welke personen er boven en onder zijn oom stonden binnen Hezbollah en welke de structuur was van Hezbollah. Bovendien kon hij slechts één naam geven van een persoon in zijn gemeenschap die lid was van Hezbollah, en dit ondanks dat hij verklaarde dat deze gemeenschap tweehonderd tot driehonderd leden van Hezbollah telde. Verzoeker tracht zijn verregaande onwetendheid ter zake ten onrechte te vergoelijken. Hij gaf immers aan zijn hele leven bij zijn oom te hebben ingewoond, zou door toedoen van zijn oom lid zijn van Hezbollah en zou in opdracht van en voor deze oom activiteiten hebben moeten voeren voor Hezbollah, waarbij het ronddelen en thuis bezorgen van brieven aan mensen van Hezbollah één van zijn taken was. Tevens gaf hij aan dat Hezbollah openlijk activiteiten voerde zoals op straat preken tegen de mensen en brieven ronddelen om donaties te vragen (administratief dossier, stuk 4, p.10-13).

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage verklaringen af aangaande zijn eigen betrokkenheid bij Hezbollah. Uit de verklaringen die met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat hij niet kon preciseren sedert wanneer hij lid was van Hezbollah, wanneer zijn oom hem zei dat hij als lid werd beschouwd en wanneer hij begon met de activiteiten die hij in opdracht van zijn oom zou hebben gevoerd voor Hezbollah. Ook deze onwetendheid tracht hij ten onrechte toe te dekken. Gelet op de verklaringen in het verzoekschrift dat hij opstandig zou zijn geweest, een slechte relatie zou hebben gehad met zijn oom, niet geïnteresseerd was in politiek, religie of Hezbollah en net aan de invloed van religie probeerde te ontsnappen, kan immers worden verwacht dat hij enige precisering zou kunnen geven over het ogenblik waarop hij de activiteiten aanvatte die hij, tegen zijn zin, moest voeren voor Hezbollah.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zich aperte lacunes voordoen in zijn kennis omtrent de organisatie Hezbollah. Hij bleek niet te weten wat 'Hezbollah' wil zeggen, sedert wanneer deze organisatie bestaat, door wie deze werd opgericht en waarom deze werd opgericht. Tevens bleef hij vaag over het doel en de activiteiten van Hezbollah en bleek hij niet bij machte om namen van belangrijke leden van Hezbollah te geven. Verzoeker tracht het voormelde gebrek aan kennis in zijn hoofde te vergoelijken doch biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Indien zijn oom daadwerkelijk betrokken was bij Hezbollah, deze oom hem zou hebben gedwongen om activiteiten te voeren voor deze organisatie, hij ingevolge de weigering van deze activiteiten problemen kende en hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde jegens Hezbollah, kon namelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich, minstens in het kader van onderhavige asielprocedure, toch enigszins zou hebben geïnformeerd omtrent deze organisatie.

Verder is het niet plausibel dat verzoeker en de pastoor die hem hielp bij zijn problemen, wanneer zij werden aangevallen in de woning van deze pastoor, zomaar langs de achterdeur konden ontsnappen en naar de politie konden gaan, dit gelet op verzoekers bewering dat zij bij dit incident werden aangevallen door tweehonderd tot driehonderd personen (administratief dossier, stuk 4, p.6-7, 14). Deze vaststelling klemt nog des te meer daar verzoeker in dit kader incoherente verklaringen aflegde. Hij beweerde immers dat zijn oom aanwezig was bij de aanval op de woning van de pastoor en stelde dat hij deze zag via het raam (*ibid.*, p.14), hetgeen niet kan worden gerijmd met zijn eerdere verklaring dat de dag waarop hij door zijn oom uit het huis werd gezet niet enkel de laatste keer was dat deze oom met hem sprak, doch tevens de laatste keer was dat hij zijn oom heeft gezien (*ibid.*, p.5).

Daarenboven beweerde verzoeker dat hij samen met de pastoor klacht zou hebben ingediend bij de politie, waarbij de politie naar hem zou hebben geluisterd, de klacht noteerde en een dossier startte (*ibid.*, p.14-15), doch brengt hij ter staving van deze beweerde klacht niet het minste begin van bewijs bij. Verder stelde hij nooit te zijn teruggekeerd naar de politie, zijn klacht niet te hebben opgevolgd, zich niet meer te hebben geïnformeerd over de stand van zaken in zijn zaak en niet te weten of er al dan niet

reeds mensen werden gearresteerd naar aanleiding van zijn klacht (*ibid.*, p.15-16). Evenmin toont hij aan ernstige en aanhoudende pogingen te hebben ondernomen om zich hierover te informeren. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij zou trachten zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst en dat hij, gezien hij enerzijds klacht indiende, anderzijds deze klacht zou opvolgen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees voor vervolging jegens Hezbollah. Aangezien hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan evenmin geloof worden gehecht aan de (poging tot) bekering tot het christendom die hij naar aanleiding van deze problemen zou hebben gedaan.

De geloofwaardigheid van deze beweerde (poging tot) bekering wordt nog verder ondermijnd doordat verzoeker een frappant gebrek aan kennis vertoonde omtrent het christendom. Aangezien verzoeker enerzijds stelt dat (i) hij zich heeft bekeerd of dit heeft betracht; (ii) de pastoor die hem in Sierra Leone hielp zei dat ze het over de Bijbel zouden hebben en hem erover leerde; (iii) hij nog gedurende verscheidene weken in diens kerk zou hebben geleefd en daarbij door deze pastoor werd aangezet tot het bidden voor zichzelf en tot de moeder van God, Maria; (iv) hij in België iedere week naar de mis gaat, zij het dan in het Frans (*ibid.*, p.7-8) en hij zijn (poging tot) bekering uitdrukkelijk aanhaalt in het kader van zijn asielaanvraag en zijn vrees hierop baseert, kan anderzijds worden aangenomen dat hij toch enige interesse zou hebben en derhalve de nodige basiskennis zou vertonen omtrent de religie waartoe hij zich (bijna) zou hebben bekeerd, alsmede dat hij deze (poging tot) bekering aannemelijk kan maken middels de nodige achtergrondkennis. Desalniettemin bleek hij niet te weten dat hetgeen hij droeg rond zijn hals op het CGVS een paternoster was, wist hij niet hoe het gebed gaat dat hij van de pastoor moest doen ten aanzien van de moeder van God, Maria, beweerde hij ten onrechte dat Jezus werd geboren in Jeruzalem, wist hij niet wie de vader van Jezus is, kon hij niet aangeven door wie Jezus werd gedoopt, wist hij niet wie Noë was, kon hij niet aangeven wat apostelen zijn noch hoeveel apostelen er zijn, beweerde hij dat God de Bijbel had geschreven en wist hij niet wie nog de Bijbel schreef, bleek hij onwetend over de leeftijd waarop Jezus stierf, kende hij de betekenis niet van het Paasfeest, kon hij de naam niet geven van de priester van de kerk die hij nochtans wekelijks beweert te bezoeken in België, kon hij de twee belangrijkste delen van de Bijbel niet noemen en wist hij niet wat sacramenten zijn noch hoeveel sacramenten er zijn.

Het door verzoeker neergelegde medische attest vermag niet afbreuk te doen aan het voorgaande daar hierin slechts wordt gesteld dat hij een aantal littekens vertoont doch het onmogelijk is om hieruit een oorzaak van de littekens op te maken (administratief dossier, stuk 18: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Daar waar verzoeker beweert dat de bestreden beslissing geen motivering bevat inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS